

4. Колесниченко А.Н. Криминалистическая характеристика преступлений : [учеб. пособие] / А.Н. Колесниченко, В.О. Коновалова. – Х. : Юрид. ин-т, 1985. – 92 с.
5. Курман О.В. Методика розслідування шахрайства з фінансовими ресурсами : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / О.В. Курман ; Націон. юрид. акад. імені Ярослава Мудрого. – Х., 2002. – 20 с.
6. Курман О.В. Типізація способів учинення злочинних посягань на відомості, що становлять комерційну або банківську таємницю / О.В. Курман // Теорія та практика судової експертизи і криміналістики : збірник наукових праць/ ред. кол.: М.Л. Цимбал, В.Ю. Шепітько, Л.М. Головченко та ін. – Вип. 10. – Х. : Право, 2010. – С. 62–68.
7. Меркулова С.Н. Уголовно-правовая охрана профессиональной тайны : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / С.Н. Меркулова ; Нижнегород. филиал гос. ун-та. – Н. Новгород, 2007. – 23 с.
8. Резнікова Г.І. Професійна таємниця: поняття, ознаки та види / Г.І. Резнікова // Питання боротьби зі злочинністю – 2013. – Вип. 26. – С. 280–292.
9. Рожнов А.А. Уголовно-правовая охрана профессиональной тайны : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право» / А.А. Рожнов ; Казан. гос. ун-т. – Ульяновск, 2002. – 30 с.

ШЕЛЯКІН О. С.,

ад'юнкт кафедри кримінального процесу
(Національна академія внутрішніх справ)

УДК 343.126

ОБМЕЖЕННЯ, ВСТАНОВЛЕНІ ВІДНОСНО ПІДОЗРЮВАНОВОГО, ОБВИНУВАЧЕНОГО ПІД ЧАС ЗАСТОСУВАННЯ ДОМАШНЬОГО АРЕШТУ

Стаття присвячена дослідженню процесуальних заборон та зобов'язань, встановлених відносно підозрюваного, обвинуваченого в зв'язку зі застосуванням запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту. Проаналізовано практику обрання домашнього арешту в контексті встановлених обмежень.

Ключові слова: домашній арешт, запобіжний захід, обмеження, підозрюваний, обвинувачений.

Статья посвящена исследованию процессуальных запретов и обязательств, установленных в отношении подозреваемого, обвиняемого в связи с применением меры пресечения в виде домашнего ареста. Проанализирована практика избрания домашнего ареста в контексте установленных ограничений.

Ключевые слова: домашний арест, мера пресечения, ограничения, подозреваемый, обвиняемый.

The article is devoted to procedural prohibitions and obligations established against suspect, accused in connection with application of a preventive measure in form of house arrest. Analyzed practice of election of house arrest in context of established limits.

Key words: house arrest, restraint, restrict, suspect, accused.

Вступ. Мета запобіжного заходу досягається покладенням на підозрюваного чи обвинуваченого конкретних меж дозволеної поведінки. При застосуванні домашнього арешту законодавець чітко передбачив два види обмежень, які відповідно до ч. 1 ст. 181 та ч. 5 ст. 194 КПК України складаються з заборон та зобов'язань. Актуальність розгляду цих обмежень зумовлена тим, що в разі їх невиконання відносно особи передбачена кримінальна процесуальна відповідальність, зокрема зміна домашнього арешту на тримання під вартою. Водночас не повною мірою залишається з'ясованим питання правової природи таких обмежень.

Питанням меж дозволеної поведінки під час застосування запобіжних заходів, зокрема домашнього арешту, були присвячені роботи А.Ф. Безрукавої, І.Г. Глобенка, А.М. Мартинціва, Ю.Г. Овчиннікова, Є.В. Салтикова, А.П. Слободзяна та інших.

Але, незважаючи на ту увагу, яку приділяли цьому питанню дослідники, воно потребує подальшого вивчення в частині дослідження обмежень, встановлених відносно підозрюваного, обвинуваченого під час застосування домашнього арешту.

Постановка завдання. Мета статті полягає в аналізі теоретичних та практичних аспектів застосування домашнього арешту в контексті встановлених обмежень відносно підозрюваного, обвинуваченого.

Результати дослідження. Передусім варто наголосити, що процесуальні обмеження здебільшого стосуються гарантованих державою прав щодо свободи пересування, вільного вибору місця проживання, права вільно залишати територію України, закріплених у ст. 33 Конституції України. Обмеження цього права полягає в установленні меж дозволеної поведінки відносно підозрюваного, обвинуваченого. Під час застосування домашнього арешту вони є наслідком дії конкретних обмежень, до яких належать:

- 1) заборона залишати житло цілодобово або у певний період доби;
- 2) зобов'язання:

2.1) прибути за кожною вимогою до суду або до іншого визначеного органу державної влади;

2.2) виконувати один або декілька обов'язків, передбачених пп. 1-9 ч. 5 ст. 194 КПК України.

Проаналізуємо більш детально, в чому можуть полягати обмеження для осіб, щодо яких обрано домашній арешт.

1. Заборона залишати житло цілодобово або у певний період доби (ч. 1 ст. 181 КПК України).

В.О. Попелюшко справедливо стверджує, що через дану заборону реалізується обмеження свободи пересування підозрюваного, обвинуваченого [1, с. 410]. Іншими словами, особа, відносно якої застосовано домашній арешт, не вільна у пересуванні поза межами житла.

На цей час залишається невизначеним питання вибору слідчим суддею, судом режиму ізоляції підозрюваного, обвинуваченого в межах житла. Так, у самій статті, що регулює домашній арешт, зазначено, що особі забороняється залишати житло чи то цілодобово, чи то на певний період доби (наприклад, із 21.00 до 06.00 години). Проведеним аналізом ухвал про застосування домашнього арешту нами встановлено, що на практиці слідчі судді, суди в 90% вивчених ухвал не здійснюють такого обґрунтування. Наведене свідчить про необхідність доопрацювань механізму такої заборони. Разом із тим слід мати на увазі, що заборона залишати житло не звільняє від виконання додатково покладених зобов'язань, про які мова піде нижче.

2. Зобов'язання:

2.1. Прибути за кожною вимогою до суду або до іншого визначеного органу державної влади (ч. 5 ст. 194 КПК України).

Зобов'язання прибути за кожною вимогою до суду або іншого визначеного органу, на наш погляд, слід розглядати як одне з пріоритетних для забезпечення завдань кримінального провадження. За результатами опитування слідчих нами встановлено, що несвоєчасна явка є перешкодою в дотриманні розумних строків. Д.О. Савицький з цього приводу справедливо стверджує, що «можливість проведення більшості процесуальних дій безпосередньо залежить від своєчасної явки учасників кримінального провадження» [2, с. 158]. Наведена

думка повною мірою стосується й підозрюваного, обвинуваченого, підданого домашньому арешту, адже без прибуття цієї особи до суду або до іншого компетентного органу неможливо з'ясувати всі обставини, що мають значення для прийняття в подальшому справедливого рішення по суті.

Виходячи з такої логіки законодавця, прибуття підозрюваного, обвинуваченого до суду або іншого визначеного органу державної влади за викликом є не правом, а процесуальним обов'язком, який відповідно до ч. 5 ст. 194 КПК України покладається на підозрюваного, обвинуваченого при застосуванні всіх запобіжних заходів, окрім тримання під вартою.

Слід звернути увагу на те, що законодавець передбачив можливість зобов'язати підозрюваного, обвинуваченого прийти, крім суду, до інших визначених органів державної влади, до яких відносяться органи досудового розслідування, прокуратура тощо. Відповідний орган визначається з урахуванням необхідних процесуальних дій, які потрібно провести, в залежності від стадії кримінального провадження. Крім того, орган зазначається в ухвалі про застосування домашнього арешту. Однак на практиці майже в усіх ухвалях у межах цього зобов'язання зазначаються лише суди. В 99% вивчених справ про домашній арешт відомості про будь-які інші органи державної влади відсутні.

Характерною особливістю цього зобов'язання є те, що воно покладається одночасно з застосуванням запобіжного заходу, на відміну від встановлення інших обов'язків, передбачених нормою цієї ж статті, необхідність покладення яких повинна бути доведена прокурором, виходячи з матеріалів кримінального провадження. На практиці ні в стадії досудового розслідування, ні в стадії судового розгляду в ухвалі про застосування домашнього арешту в 45% вивчених справ слідчі судді, суди не зазначають такого зобов'язання.

Разом із тим в ухвалях про застосування домашнього арешту існує негативна практика поєднання слідчими суддями, судом цього зобов'язання та обов'язку прийти до визначеної службової особи зі встановленою періодичністю, адже зрозумілим є той факт, що суд не є службовою особою, а слідчий, прокурор та слідчий суддя не є державним органом.

Так, Печерський районний суд м. Києва ухвалою від 21 січня 2016 року змінив міру запобіжного заходу з тримання під вартою на домашній арешт відносно обвинуваченого ОСОБА_5 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 186 КК України, з одночасним покладенням обов'язку прибувати за першим викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді чи суду у визначений час [3].

2.1. Виконувати один або декілька обов'язків, передбачених пп. 1-9 ч. 5 ст. 194 КПК України.

Крім розглянутого вище зобов'язання, на особу під час застосування домашнього арешту може бути покладено зобов'язання виконувати один або кілька обов'язків, а саме: 1) прибувати до визначеної службової особи зі встановленою періодичністю; 2) не відлучатися з населеного пункту, в якому він зареєстрований, проживає чи перебуває, без дозволу слідчого, прокурора або суду; 3) повідомляти слідчого, прокурора чи суд про зміну свого місця проживання та/або місця роботи; 4) утримуватися від спілкування з будь-якою особою, визначеною слідчим суддею, судом, або спілкуватися з нею з дотриманням умов, визначених слідчим суддею, судом; 5) не відвідувати місця, визначені слідчим суддею або судом; 6) пройти курс лікування від наркотичної або алкогольної залежності; 7) докласти зусиль із пошуку роботи або навчання; 8) здати на зберігання до відповідних органів державної влади свій паспорт (паспорти) для виїзду за кордон, інші документи, що дають право на виїзд із України і в'їзд в Україну; 9) носити електронний засіб контролю. Розглянемо детальніше кожен із наведених обов'язків.

1. Прибувати до визначеної службової особи зі встановленою періодичністю. Такий обов'язок покладається на особу у зв'язку з реалізацією завдань кримінального провадження, зокрема з необхідністю проведення процесуальних дій у майбутньому.

У разі неявки підозрюваного, обвинуваченого до визначеної в ухвалі службової особи слід урахувати наявність поважних причин або повідомлення про причини неприбуття. При цьому, як слушно зазначає В.О. Попелюшко, в таких випадках «...підозрюваний, обвинува-

чений повинен письмово повідомити про це слідчого, прокурора, суд, у провадженні якого перебуває справа...» [1, с. 407].

На практиці слідчі судді, суди покладають цей обов'язок у 55% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту. При цьому майже у всіх випадках покладення цього обов'язку слідчий суддя, суд не вказують періодичність такої явки. Лише в 3% ухвал про застосування домашнього арешту в межах цього обов'язку зазначається конкретний день та час явки підозрюваного, обвинуваченого до службової особи.

Разом із тим у більшості вивчених ухвал про обрання домашнього арешту не вказується конкретна службова особа, до якої має прийти підозрюваний, обвинувачений. Лише в 25% вивчених ухвал зазначається її посада (слідчий, прокурор, слідчий суддя та суд) у залежності від стадії кримінального провадження.

А.Ф. Безрукава вважає, що: «...в клопотанні про обрання домашнього арешту та в ухвалі про його застосування обов'язково має вказуватися конкретна службова особа із зазначенням її імені та місця роботи, а також періодичність, з якою підозрюваний, обвинувачений має до неї з'являтися» [4, с. 66]. Ми погоджуємось із вищевикладеною думкою автора, адже конкретизація службової особи та періодичність, з якою підозрюваний, обвинувачений має з'явитися до неї, посилює мету такого виклику та попередить можливу неявку з боку останнього.

2. *Не відлучатися із населеного пункту, в якому він зареєстрований, проживає чи перебуває, без дозволу слідчого, прокурора або суду.* Цей обов'язок за своїм характером схожий із заборонаю залишати житло. А.П. Слободзян зазначає, що обов'язок «...покладається у випадках, коли обставини, які є предметом обґрунтування сторін кримінального провадження, свідчать про те, що мета застосування запобіжного заходу може бути досягнута при обмеженні права підозрюваного, обвинуваченого відлучатися з місця його постійного проживання або тимчасового перебування» [5, с. 206].

Однак слід зазначити, що обов'язок не відлучатися з населеного пункту є більш широким за своїм змістом, аніж заборона залишати житло, яке географічно знаходиться в цьому місті, селищі тощо. Потреба в такому обов'язку з'являється в тому випадку, коли відносно підозрюваного, обвинуваченого встановлено заборону залишати житло лише у певний період доби. За таких умов особа, яка знаходиться під домашнім арештом, залишається в соціумі зі збереженням можливості працювати, навчатися, здійснювати покупки, однак у межах території, визначеної ухвалою слідчого судді, суду.

Що стосується питання отримання дозволу на залишення підозрюваним, обвинуваченим населеного пункту, в якому він зареєстрований (проживає/перебуває), то законодавець не передбачив конкретних їх випадків. На цей час в юридичній науці сформувалася думка, що отримання такого дозволу пов'язане з настанням виняткових випадків. На думку А.П. Слободзяна, такими випадками можуть бути: смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю; стан здоров'я самого підозрюваного чи обвинуваченого і неможливість надання медичної допомоги в населеному пункті, де він зареєстрований чи проживає; у зв'язку з професійною діяльністю [5, с. 206]. Подібної думки стосовно цього питання дотримується і А.М. Мартинців [6, с. 129]. На наш погляд, отримання дозволу пов'язане не з настанням виняткових випадків, а виникненням такої необхідності у підозрюваного, обвинуваченого на залишення населеного пункту, наприклад відвідування старих приятелів тощо.

При цьому, В.О. Попелюшко звертає увагу на те, що «...у разі необхідності відлучитися з населеного пункту, місця проживання ...підозрюваний, обвинувачений повинен письмово повідомити про це слідчого, прокурора, суд, у провадженні якого перебуває справа, ... та отримати на це письмовий дозвіл» [1, с. 407].

А.Ф. Безрукава переймається питанням, до кого саме повинен звертатися підозрюваний, обвинувачений за отриманням такого дозволу? [4, с. 66]. На нашу думку, отримання згоди в однієї посадової особи автоматично виключає необхідність отримувати її в решти. Видається слушним надання дозволу в залежності від стадії кримінального провадження,

а саме слідчим або прокурором – на стадії досудового розслідування, та судом – на стадії судового розгляду. На практиці слідчі судді, суди покладають цей обов'язок відносно підозрюваних, обвинувачених у 60% вивчених ухвал.

3. *Повідомляти слідчого, прокурора чи суд про зміну свого місця проживання та/або місця роботи.* Цей обов'язок полягає у формі повідомлення органу, у провадженні якого перебуває справа, та потребує долучення до нього документів про нове місце проживання або роботи. При цьому підозрюваний, обвинувачений не повинен отримувати письмовий дозвіл від слідчого, прокурора, суду, як це передбачено при покладенні обов'язку не відлучатися з населеного пункту. На практиці цей обов'язок покладають у 40% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту. В межах цього обов'язку в 70% випадків слідчий суддя, суд покладає обов'язок одночасно повідомляти про зміну місця проживання та роботи, в 20% – тільки про зміну місця проживання та в 10% – про зміну роботи.

4. *Утримуватися від спілкування з будь-якою особою, визначеною слідчим суддею, судом, або спілкуватися з нею з дотриманням умов, визначених слідчим суддею, судом.* Під спілкуванням слід розуміти передачу інформації у будь-якій формі від однієї особи до іншої безпосередньо або за допомогою засобів зв'язку будь-якого типу.

При покладенні цього обов'язку в ухвалі суду зазначаються причини, через які підозрюваний, обвинувачений повинен утримуватися від спілкування з конкретними особами (із зазначенням повних анкетних даних та їх місця проживання). Частіше за все такими особами є інші учасники кримінального провадження, а саме: потерпілий, свідок або інший підозрюваний, обвинувачений у цій справі. При цьому слід погодитися з думкою В.О. Попелюшко, що: «...покладення обов'язку утримуватися від спілкування з адвокатом, своїм захисником та законним представником взагалі неприпустиме, оскільки таке спілкування є одним із гарантованих законом прав на захист» [1, с. 407].

А.Ф. Безрукава, аналізуючи практику покладення цього обов'язку, зазначає, що «...в деяких випадках у клопотанні про обрання домашнього арешту вказується не лише заборона спілкуватися з конкретною особою, але й з певною категорією осіб» [4, с. 67]. М.Й. Вільгушинський та Ю.А. Ліхолетова також зазначають, що: «...підозрюваному, обвинуваченому може бути заборонено спілкуватися з журналістами, робити заяви через ЗМІ, щоб не допустити перешкоджання провадженню у справі» [7, с. 10]. Таке формулювання, як слушно зауважує А.Ф. Безрукава, суперечить діючому законодавству, так як «...в ухвалі про його застосування повинні зазначатися конкретні особи, з якими заборонено спілкуватися, а не категорія осіб...» [4, с. 68]. Враховуючи викладене, важко не погодитися з автором у частині необхідності редагування обов'язку. На практиці слідчі судді, суди покладають цей обов'язок у 25% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту.

5. *Не відвідувати місця, визначені слідчим суддею або судом.* Такі місця мають загальну характеристику та повинні стосуватись або особи підозрюваного, обвинуваченого, або події злочину, наприклад розважальні заклади, де здійснюється продаж алкогольних напоїв на розлив, місце злочину, місце проживання інших учасників кримінального провадження та інші. Так, Суворовський районний суд міста Одеси ухвалою від 28.04.2016 змінив обвинуваченому ОСОБА_4 запобіжний захід із тримання під вартою на домашній арешт, додатково поклав, окрім інших обов'язків, не відвідувати розважальні заклади будь-якого типу [8].

У кожному конкретному випадку суд у своїй ухвалі про застосування домашнього арешту за можливості повинен конкретизувати таке місце та мотивувати необхідність покладення такого обов'язку. При необхідності відвідати заборонене місце, як і у випадку з необхідністю відлучитися із населеного пункту, підозрюваний, обвинувачений повинен отримати письмовий дозвіл слідчого, прокурора, суду.

За результатами узагальнення матеріалів слідчі судді, суди покладають цей обов'язок у 10% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту. В межах цього обов'язку в 95% випадків слідчий суддя, суд забороняє особі відвідувати місця, що мають загальну характеристику, та лише у 5% ухвал зазначається конкретне місце, яке йому забороняється відвідувати.

6. *Пройти курс лікування від наркотичної або алкогольної залежності.* Кримінально-правова сутність цього обов'язку полягає в тому, що особа, яка підозрюється або обвинувачується: 1) у вчиненні окремих злочинів, пов'язаних із обігом наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів; 2) у вчиненні злочину в стані сп'яніння внаслідок вживання алкогольних чи наркотичних засобів; 3) у вчиненні інших злочинів, щодо якої є достовірні відомості про наявність наркотичної або алкогольної залежності (довідка про те, що особа перебуває на відповідному обліку в диспансері), повинна пройти обов'язкове лікування від такої залежності шляхом застосування заходів медичного характеру.

Так, Рівненський міський суд ухвалою від 21.04.2015 застосував відносно обвинуваченого ОСОБА_1 у вчиненні злочинів у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин або прекурсорів запобіжний захід у вигляді домашнього арешту, додатково поклавши обов'язок пройти курс лікування від наркотичної залежності. Підставою для цього стало те, що обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 317 КК України (організація або утримання місць для незаконного вживання...), вчинив інше кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 309 КК України (незаконне виробництво, виготовлення...) та самовільно залишив територію благодійної організації, де проходив курс лікування від наркозалежності, що свідчило про небажання останнього стати на шлях виправлення [9]. Таким чином, кожна людина має право на охорону здоров'я та медичну допомогу, а держава створює всі умови для такого обслуговування. На практиці слідчі судді, суди покладають цей обов'язок у 2% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту.

7. *Докласти зусиль до пошуку роботи або до навчання.* З цього приводу слухним є зауваження А.П. Слободзяна про те, що «...дуже важливо зайняти вільний час підозрюваного, обвинуваченого, оскільки зайнятість особи позитивно впливає на виправлення та можливість запобігти рецидиву злочину» [5, с. 207].

За результатами узагальнення матеріалів слідчі судді, суди частіше за все покладають цей обов'язок відносно підозрюваних, обвинувачених у скоєнні злочинів проти власності (ст. ст. 185, 186, 187 КК України). Загалом його покладають у 5% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту. У межах цього обов'язку в 85% випадків його покладають, якщо особі заборонено залишати житло у певний період доби та в 15% вивчених ухвал – при цілодобовій забороні. За таких умов видається, що підозрюваний, обвинувачений повинен докласти зусиль для пошуку роботи на дому або дистанційного навчання.

Незрозумілим залишається те, в який строк та які саме дії повинен вчиняти підозрюваний, обвинувачений для пошуку роботи або навчання, адже зміст обов'язку позбавлений будь-якої конкретики та є досить абстрактним. На це звертає увагу А.М. Мартинців, який справедливо стверджує, що «така невизначеність може призводити до необгрунтованого накладення грошового стягнення за невиконання підозрюваним, обвинуваченим покладеного на нього обов'язку» [6, с. 131].

8. *Здати на зберігання до відповідних органів державної влади свій паспорт (паспорти) для виїзду за кордон, інші документи, що дають право на виїзд з України і в'їзд в Україну.* Перелік таких документів визначено ч. 1 ст. 2 Закону України «Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України» [10]. Разом із цим відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 6 вищевказаного закону громадянинowi України може бути тимчасово відмовлено у виїзді за кордон у випадку, якщо стосовно нього застосовано запобіжний захід, за умовами якого йому заборонено виїжджати за кордон до закінчення кримінального провадження або скасування відповідних обмежень [10].

Варто зазначити, що положення п. 8 ч. 5 ст. 194 КПК України також позбавлене конкретики. Не зовсім зрозуміло, до якого саме органу державної влади особа має здати на зберігання відповідний документ. В ухвалах у межах цього обов'язку зазначається, що: 1) до територіального органу Національної поліції – 32%; 2) до місцевої прокуратури – 8%; 3) до суду, що здійснює провадження – 5%; 4) до органу державної влади (без зазначення, якого саме) – 55%. Видається, що правильною є практика тих слідчих суддів, суду, які вка-

зують конкретний орган державної влади, до якого особа повинна здати на зберігання свій документ для виїзду за межі держави в залежності від стадії кримінального провадження. Загалом цей обов'язок покладался відносно підозрюваних, обвинувачених у 25% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту.

9. *Носити електронний засіб контролю (далі – ЕЗК).* Варто зазначити, що застосування ЕЗК, окрім обов'язку, одночасно є одним із способів контролю за виконанням підозрюваним, обвинуваченим обмежень домашнього арешту, зокрема обов'язків, передбачених пп. 1-8 ч. 5 ст. 194 КПК України. На практиці слідчі судді, суди покладають цей обов'язок у 15% вивчених ухвал про застосування домашнього арешту.

Порядок застосування ЕЗК визначений у ст. 195 КПК України, а процедура застосування визначається додатково Положенням «Про порядок застосування електронних засобів контролю», затвердженим наказом МВС України від 09.08.2012 № 696 [11].

Висновки. Таким чином, відносно особи, щодо якої застосовано домашній арешт, встановлюється основна заборона та декілька зобов'язань, що можуть включати в себе виконання покладених обов'язків. Разом із цим проведений аналіз обмежень свідчить про недостатньо чітку законодавчу регламентацію окремих із них. Так, потребує доопрацювань механізм вибору режиму ізоляції особи в межах житла (ч. 1 ст. 181 КПК України). Окрім цього, п. 1 ч. 5 ст. 194 КПК України слід уточнити з урахуванням конкретизації службової особи та періодичності, з якою підозрюваний, обвинувачений має з'явитися до неї.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За загальною редакцією професорів В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К.:Юстініан, 2012. – 1328 с.
2. Савицький Д.О. Підстави та процесуальний порядок застосування приводу у кримінальному провадженні / Д.О. Савицький // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 1. – С. 158–163.
3. Ухвала. – [Електронний ресурс]: Справа № 757/27386/15-к. / Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56102680>.
4. Безрукава А.Ф. Домашній арешт у системі запобіжних заходів у кримінальному процесі України: дис. канд. юрид. наук: 12.00.09 / А.Ф. Безрукава. – Дніпропетровськ, 2013. – 225 с.
5. Слободзян А.П. Правообмеження особи у зв'язку із застосуванням до неї особистого зобов'язання / А.П. Слободзян // Порівняльно-аналітичне право. – 2014. – № 3. – С. 205–208.
6. Мартинців А.М. Невиконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього обов'язків у разі застосування особистого зобов'язання як підстава накладення грошового стягнення / А.М. Мартинців // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2015. – № 1 (том 4). – С. 128–132.
7. Вільгушинський М.Й., Ліхолетова Ю.А. До питання застосування домашнього арешту як запобіжного заходу відповідно до кримінального процесуального кодексу України / М.Й. Вільгушинський та Ю.А. Ліхолетова // Адвокат. – № 11 (146). – 2012. – С. 9–13.
8. Ухвала. – [Електронний ресурс]: Справа № 523/4467/16-к. Провадження № 1-кп/523/389/16 / Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/57607941>.
9. Ухвала. – [Електронний ресурс]: Справа № 569/5192/15-к. / Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/44839412>.
10. Про порядок виїзду з України і в'їзду в Україну громадян України: Закон України від 21.01.1994 № 3857-ХІІ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3857-12>.
11. Про затвердження Положення про порядок застосування електронних засобів контролю: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 09.08.2012 № 696. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1503-12>.

